

A taxiból lett kísérőkocsi és a kókuszdióból készült bukósisak esete Kamerunban

2014. március 18. kedd Szerző: VELO.hu Címkék: [dan craven](#) [kamerun](#)

A namíbiai Dan Craven (lásd a jobb oldali képen, egy kókuszdióból készült bukósisakkal a fején) a német Team Bike-Aid kontinentális csapat tagjaként vett részt az UCI 2.2-es kategóriájú Kamerun Körversenyen.

A Tour de Faso, Tropicale Amissa Bongo és hasonló afrikai versenyek után Kamerunban is robbanás előtt áll az országúti kerékpározás, a körülmények viszont még finoman szólva is fejleszthetők.

A 7 szakaszos verseny legérdekesebb szösszeneteit Craven naplója alapján szedtük össze:

Bár Namíbia és Kamerun fővárosa között légvonalban csak 3.000 km a távolság, ami három órás repülőutat jelentene, az átszállások és rossz csatlakozások miatt, Craven 24 órát utazott, hogy odaérjen a versenyre.

Amikor közép-Afrikában meleg van, akkor nagyon meleg van. Craven egyik csapatása a verseny második szakaszán 19 kulacs vizet ivott meg a 140 km-es táv alatt. Ebből az egyik

kulacs 750 ml-es volt, ez összesen közel 10 liter folyadékot jelent.

A versenyt megelőző napon két csapat, még nem volt ott a rajtnál. Hiányoztak még a svájci gárda bringái is, melyek a reptéri elkeveredés után csak 4 órával a szakasz kezdete előtt érkeztek meg. A szerelőknek volt mint serénykedni. A mezőnyben összesen 70-en voltak.

Az egyik szakasz után a következő napi rajtához a buszos transzfer 5 és fél óra volt a 160 km-es távra. Másnap ugyanezt a szakaszt visszafelé kerékpárral tették meg, másfél órával gyorsabban.

A második szakasznál a fiktív rajt 8 órakor, az éles rajt 9 órakor volt. A főszereplő erről így számolt be:

"8-kor volt a találkozó a tegnapi szakasz befutójának helyszínén, a forgalom közepén, mindenféle szervezés nélkül. Aztán egyszer csak váratlanul elindultunk, de nem tudtuk hova. Kiderült, hogy olyan helyet keresünk a rajt előtt, ahol van egy nagy parkoló a kísérőautóknak. Itt aztán fél órás várakozás következett. Az árnyékban ülve beszélgettünk a csapattársaimmal egy bódé alatt, amikor láttuk, hogy a mezőny egy része már elindult. A rajtnak, itt nem szenteltek nagy ceremóniát, mi pedig csapat üldözőfutamot mentünk az első huszason :)"

Az egyik napon a csapat, a szervezők által biztosított nem túl meggyőző küllemű kísérőkocsija lerobbant. Mit tesz az ember ilyenkor Kamerunban? Bérel egy taxit, kísérőautónak. Mire átpakolták a cuccainkat, a mezőny és a karaván már messze járt. A taxisofőr az életéért küzdött a forgalomban, hogy elérje a karaván végét, mindezt persze a versenyre utaló autó matricák és kocsiszám nélkül.

Zárásként pedig Craven naplójának utóirata: "Aki talál egy Garmin 810-es GPS-t Kamerunban az úton, kérem írjon a twitteren!"

